

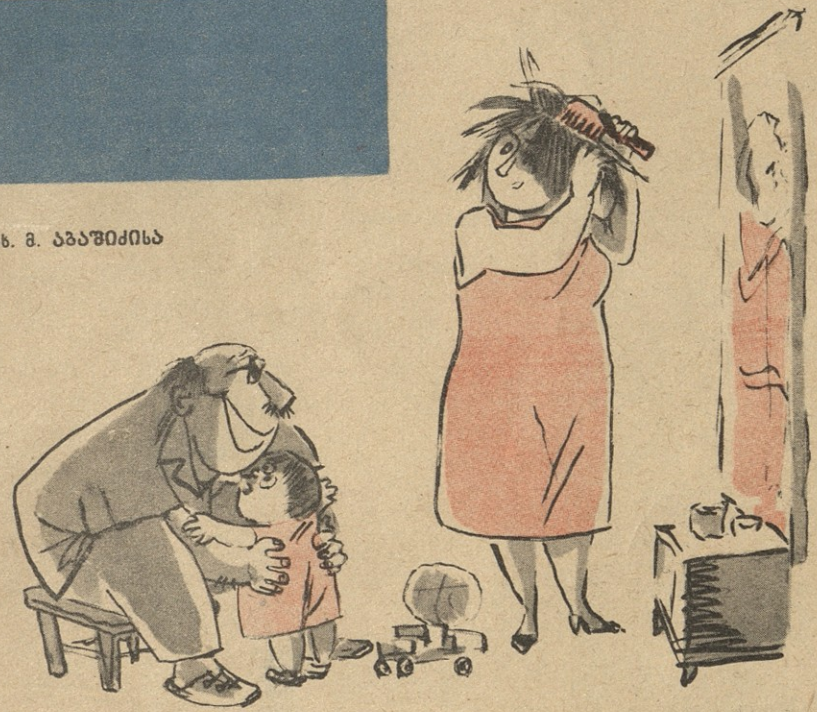
ნახატი

ბაგოცემის 44-ე წელი ფასი 20 კპ.

— უფროსო! ეს საქონელი რომელ სასაღილოს გადა-
ვუგზავნოთ?
— მაღალმთიან კურორტებზე გაავგზავნეთ!

ნახ. მ. აბაშიძისა

— წელს ზღვაზე არ დავისვენებ, მთაში წავალ!
— სწორედ მთაში და ტყეშია უფრო ადგილი!

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა

— ვეტყობა, ზღვაზე ისვენებდი.
— როგორ მისვდი, გაუაზრებელი ვარ?
— არა, ნავთის სუნი გიღის.

ნახ. ჯ. ლომუასი

— უი, დამიდგენ თვალი! ამ უშაღლისას
ვინ გახდა ამ გოგოს?!

ქვეყანა ქართული!

თქვენ კარად მოგესვენებათ, რარიგ დიდია ქურნალისტების როლი ჩვენს ცხოვრებაში. მაგრამ, სამწუხაროდ, ყველას ერთნაირად როდი უჭრის კალამი. თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტის ქურნალისტის განყოფილება ვერ იტევს ყველა მსურველს. ისმება კითხვა: რა ჰქნან იმ ახალგაზრდებმა, რომლებსაც აქვთ ქურნალისტობისკენ სწრაფვა, მაგრამ, სხვადასხვა მიზეზების გამო, ვერ ეუფლებიან ამ პროფესიას?

„ნიანგის“ რედაქციაში ამას წინათ გაიხსნა **ნიუღაფაკი** (ნიანგის ქურნალისტის დაუსწრებელი ფაკულტეტი). ყველა მსურველს შეუძლია აქ დაეუფლოს ამ რთულ პროფესიას. დროგამოშვებით, დავალდებათ სახით, მოგეცემათ საკურსო სამუშაოები — ნარკვევი, ფელეტონი, მოწინავე, ინფორმაცია და ა. შ. ჩვენი პირველი მეცადინეობის თემა ნარკვევი. თქვენ გეძლევათ სიტყვები, ფრაზები და გამოთქმები, რომლებსაც ხშირად ხმარობენ საკმაოდ გამოცდილი ქურნალისტები. სწორედ მათი მაქსიმალური გამოყენებით უნდა დაწეროთ მხატვრული ნარკვევი.

აი, ისინიც: შემდგომი აღმავლობით. უდიდესი (ან: უუდიდესი) აღფრთოვანებით. საწარმოო აქტივობით. გადაწყვეტილებათა განხორციელების საქმეში. აღნიშვნის მზადყოფნის სულისკვეთებით. განუხრელად. შემართებით. მარჯვენადაშვენილებული. მზარდი მოთხოვნილებანი. საზგასამით აღინიშნა. წარმატებით გადაიჭრა. მიზანდასახული ორგანიზატორული მუშაობა. ლიკვიდირებულ დაბრკოლებანი. მოსამზადებლად და გადასამზადებლად. აქტიურად ზრუნავენ, მტკიცედ ამოუდგნენ მხარში. კეთილმოწყობის დარგი. გადაწყვეტილებათა შუქზე. ფართო განვითარება. გიგანტური ნაბიჯებით. ვალდებულება გაანაღდა (ან: იკისრა). დოვლათიანი სოფელი (ან: დაბა) და ა. შ.

საუკეთესო შრომები (თავისუფალ თემებზე) უნდა გამოგზავნოთ ჩვენს მისამართზე.

უდიდესი აღფრთოვანებით ველით თქვენს ნარკვევებს. გისურვებთ შემდგომ აღმავლობასა და სიძნელეთა წარმატებით გადაჭრას.

ნიუღაფაკის დეკანატი

ნახ დ. ზარაფიშვილისა

— როგორ უბედავ დირექტორს ყვირილს და კარის მიჯახუნებას?!
— ყრუა, ბატონო!

„პრიმის“ მონოლოგი

სიბარძემებში მართლაც რომ პრიმა ვარ, თუმცა შინც არ ვიცი, ვის რად დასჭირდეს ჩემი უცხოურად მონათულა. საეჭვოა, სტამბოლის თამბაქოსა და ჰავანის სიგარეტებს გავუწიო მეტოქეობა, მაგრამ ჩემი წონა მეცა მაქვს, ნიკოტინის საკმაოდოზა მეც გამაჩნია. მეტანეზიან და ვემსახურები მწვეველებს. თუ თვითონ არ ენანებათ თავიანთი ფილტვები, მე რა მაინც დასაწვავი ვარ და ეს არის. ნომრობითაც მარჩვევენ, თუ ჩემი მარკა თბილისის № 2 ფაბრიკაა, თბილისში უფრო პატრეს მცემენ. რაიონებში კი სულერთია, № 1 ვარ თუ № 2, ბუზებივით მესვენან. არ ვიცი, ჩემი კოლოფის ფერი იტაცებთ თუ ჩემი გემო, მაგრამ მაინც ვიტყვი: ზარალობენ მომხმარებლები. ჩემი სახელმწიფო ფასი 14 კაპიკია, მაღაზიებში 15-ად მყიდიათ. კაი ბიჭი ხარ და გამყიდველს მოაგონე, 1 კაპიკი ხურდა მერგებათ, დახურდავებულს დაგარქმევს. 15 კაპიკად მყიდიათ-მეთქი დამცდა, ზოგან რატომ თცადაც არ მყიდიათ? აბა, მიბრძანდით ზუგდიდში, თუ ტყუილს ვამბობ! რამდენჯერ მომისმენია ასეთი დიალოგი:

— ართი პრიმა ქომჩი!
— ამუ კაპიკი.
— ამში ამ შხაში? — უკვირს მყიდველს.
— ვა, გოკო დო იგზალი! — თვალებს აბრიალებს გამყიდველი. სწორედ ზუგდიდში მივხვდი, რა შორსმჭვრეტელი ყოფილან ჩვენი ფაბრიკების მესვეურები, რომ ჩემი კოლოფი წითლად შეუღებათ — ამაცდინეს სირცხვილისგან გაწითლება (ბოლოს და ბოლოს, მე ხომ ვიცი ჩემი ფასი) ენა რომ მქონდეს, გამყიდველს მოვაგონებდი, რომ ნამუსიც კაი საქონელია, ფეხები რომ მქონდეს, გავიქცეოდი, მაგრამ უტყვი და უფუნო ვარ. ამას წინათ ჩემს შესახებ ერთი ასეთი საუბარიც მოვისმინე:
— ბიჭო, კორესპონდენტი არ ხარ? როგორ ითმენ ასეთ უმსგავსობას?!
— თავი კი არ მომძულეობია, აქ ნამუსზე კი არა და, ხშირად თავზეც იღებენ ხელს.
— აბა, მე დავწერ! — თქვა პირველმა და ბლოკნოტში რაღაც ჩაინიშნა. მე სიხარულისგან კინაღამ ვიბღავლე, მაგრამ მომაგონდა, რომ უტყვი ვარ და გავჩუმდი.
კ. ჰქენით სიკეთე და ამა-მეტყველეთ, ან ზუგდიდში მაინც ნუ მიმიტანთ, თუ არადა, დამაწერეთ 20 კაპიკი და იქნებ 30-ად გამყიდონ.

მონოლოგი ჩაიწერა
ა. კორძაია

ღაღის პაპაში...

სად უღამდება, სად უთენდება,
თვითონ არ იცის, სხვამ რა გაიგოს?
სხვისი ჭირი და სხვისი ვარამი
გასათელავად ფეხქვეშ გაივო.

ამ ვრცელ ქალაქში დადის უმიზნოდ,
სახე უღიმის, უღარდელია,
სასაუზმეში თუ სარდაფებში
სხვის ხარჯზე მღერის „აბადელიას“...

კობტად აცვია, თმებიც მოღაზე
და სასაცილოდ შეუკრეჭია!
ქვეყნად სინათლე რომ არ ენახა,
მის გამზრდელს, განა, ეს არ ერჩია?!

ცოტა ფულს იგი სხვას გამოართმევს,
ღროზე არ მისცეს? არ ეკადრება!
შემდეგ კი, როცა ბლომად ისესხებს,
პატრონს თვალთავან დაეკარგება...

და ამ კაცუნამ, ნუთუ არ იცის,
თავი არა აქვს გამოსაჩენი,
მაგრამ, ვაი, რომ ბნელ საქმეებით
ყველგან ბევრი აქვს გამოსაჩენი.

გამოთვრება და ყვირის ხმამაღლა:
„ვინ რას დამაკლებს! ჩემთვის იღარა!“
ტოლ-მეგობრებში სარფიან ბიჭად
არის ცნობილი ეს ვიგინდარა.

თვალს ნუ დავხუჭავთ, გამოვიყვანოთ
მზის სინათლეზე მისი მფარველი,
რომ ჩვენს მიწაზე არ დადიოდეს
ეს უსაქმურად პურის მჭამელი!..

ილია სოფტარია

— ამ გოგო ღროს არც ერთ პაპაში აღარ ვხეხვი...
— აჭამე გაშვს ქუძუ და ჩამხვი!

ვ ე მ ე ზ თ ს ა ხ რ ლ მ ს

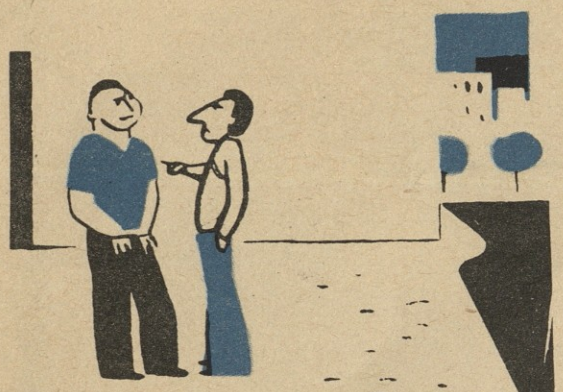
ჩქარა „ორმოცს“ გადავუხ-
დით, მის დაცოლშვილებას კი
არაფერი ეშველა. რამდენჯერ-
რაც შემხვდება, იმდენჯერ მკი-
თხავს:
— რა ჰქენი?
— რა ვქნა?!
— ნახე ვინმე?
— ვნახე, მაგრამ...
— რა ჰქვია? — წამაფრინ-
დება.
— ქალის სახელს ვერ გა-
თქმევინებ?
— ვერა!
— ჰოდა, ვერა ჰქვია.
— მერე?
— „ვოლგა“ არ ჰყავს.
— არც „მოსკვიჩი“?
— არა!
— ბედი უნდა ყველაფერს!
ან და:

— აქამდე ერთი ვინმე ვერ
ნახე?
— ერთიც ვნახე, ორიც, მაგ-
რამ...
— რა მაგრამ?!
— აკადემიკოსის შვილი არ
არის!
— არც პროფესორის?
— არა!
ან კიდევ:
— ხომ არ შეგხვდებოდა ვინ-
მე შესაფერი?
— სამეცნიერო ხარისხი არა
აქვს!
— რას აღამაზებ, პირდა-
პირ თქვი, უხარისხოა, ესე იგი,
დაბალხარისხიანია-თქო.
... ის არ ხუმრობდა. ჩქარა
კი სახუმროდ აღარც ჰქონდა
საქმე. რაც დრო გადიოდა,
სულ უფრო ჭირდა „ვოლგა-

ნი“, ხარისხიანი, აკადემიკო-
სის ან, უკიდურეს შემთხვევა-
ში, პროფესორის ქალიშვილის
პოვნა. ვეძებდით ყველგან: სა-
მეცნიერო-კვლევით ინსტიტუ-
ტებში, ლაბორატორიებში, სა-
ჯარო ბიბლიოთეკაში, პლაჟებ-
ზე. ბოლოს ოქროსმამიებლებს
გული გაუტყდათ და ზოგი-
ერთმა თავიც კი აიგდო.
ერთხელ იმ შინაბერა ამხა-
ნავის სახელოსნოში ვიყავით
და ჩვენ-ჩვენს ვარიანტებს ვა-
ქვეყნებდით, ის დალოცვილი
კი იდგა დიდ ტილოსთან და
ნამეტან ღამაზ გოგოს ხატავდა.
დაგვიანებით შემოგვიერთდა
კიდევ ერთი სიყრმის მეგობა-
რი, რომელსაც, საერთოდ აღია-
რებულნი დაბალი გემოვნების
გაშო, სათათბირო ხმაც კი წარ-
თმეული ჰქონდა. ახლა კი იგი

რალაც განსაკუთრებულ გუნე-
ბაზე იყო და რალაც განსაკუთ-
რებულის თქმას აპირებდა.
— რა ჰქენი? — ზრდილო-
ბისთვის მასაც ჰკითხა მასპინ-
ძელმა.
— არის!
სისხლი ძარღვებში გაგვე-
ყინა.
— დიას, ერთი ვარიანტია!
— გაიმეორა, — მაგრამ...
— რა მაგრამ?! — ვიყვირეთ
ჩვენ.
— პროფესორის შვილიცაა,
მანქანაც ჰყავს, ხარისხიც აქვს,
მაგრამ...
— რა მაგრამ?! — იყვირა
მასპინძელმაც.
— მაგრამ ბიჭია! — მშვი-
დად დაამთავრა მან.
ბ. ლაშინანი

ჩემი მანამდე... **გუგა**

ყველაფერი კამათით დაიწყო... მთელი საღამო ვცდილობდი, დამერწმუნებინა მანანა, რომ შავი შავია. ის კი სრულიად მშვიდად მიმტკიცებდა საწინააღმდეგოს.

მანანამ თავისი დაიჟინა და... მეორე დღეს მე ჯიბეში საქვეყნოდ ცნობილი მარინო მარინის ჯაზ-ორკესტრის კონცერტზე დასასწრები ორი თავისუფალი ბილეთი აღმომაჩნდა.

ასეთი განძის დაკარგვა ცოდვა იქნებოდა და ეს ორი ბილეთი ბებიამემ ივლიტასა და უმცროს ძმას, ნეშვიდევლასულ აივანგოს შევთავაზე. მე კი მთელი საღამო ბიბლიოთეკაში ვიჯექი, ყორჟ სიმენონის დეტექტივების კითხვაში გართულდი.

ვახშმობის დროს ბებია და აივანგო გაცხოველებულად უზიარებდნენ ერთმანეთს კონცერტის შთაბეჭდილებებს.

- ბაბო, ბაბო! რა ტემპში ურტყამდნენ, არა?
- ტემპში, აბა! — ეთანხმებოდა ბებია.
- ის ტიპი, საქსზე რომ უკრავდა, გახსოვს?..
- რომელი? დაგრეხილ საყვირში რომ უბერავდა?
- ხო! ზქვი, ხომ მხეცია?
- მხეცია! — დაასკვნა ბებია ივლიტამ.

მარინო მარინიმ კიდევ სამი კონცერტი გამართა ხალხით გატვდილ სპორტის სასახლეში. მე კი ვიჯექი ბიბლიოთეკაში და იტალიური კინოფილმების სცენარებს ვკითხულობდი...

ვიცოდი, მანანას დუმილი ერთ კვირაზე მეტს ვერ გასტანდა და არ ვურეკავდი. სწორედ ამ დროისთვის ჩვენთან საგასტროლოდ ჩამოდიოდა ჯორჯ მარიანო-ჯიჩი. მე ვიყიდე ორი ბილეთი.

მაგრამ ამჟამად მანანამ ხასიათის სიმტკიცე გამოიჩინა: როდესაც კონცერტის დაწყებამდე ნახევარი საათი რჩებოდა, კვლავ შევთავაზე ბილეთები ბებია ივლიტასა და აივანგოს. ორივე მყისვე მომშინადა და წავიდა. მე კი ბიბლიოთეკაში წავიდე და მთელი საღამო ომარ ხაიამის კითხვაში გაგატარე.

ვიდრე მე და მანანა ერთმანეთში დიპლომატიურ ურთიერთობას აღვადგენდი, ბებია და აივანგო კიდევ ოთხი ჯაზ-ორკესტრის კონცერტს დაესწრნენ. ყოველივე ამან, რა თქმა უნდა, თავისი შედეგი გამოიღო.

ასლა ბებია და შვილიშვილი თავისუფლად კამათობენ თანამედროვე ჯაზის განვითარების გზებზე. ბებია პრიორიტეტს „სვინგის“ სტილს ანიჭებდა, აივანგო კი საცეკვაო რიტმებს იცავდა. მათ ლექსიკონს შეემატა ისეთი ლამაზი, ჟღერადი სიტყვები და ცნობილი სახელები, როგორცაა „დიქსილენდი“, „სპირიტუელზი“, „დიელო“, ჩაბი ჩეკერი, დიუკ ელინგტონი, ფრენკ სინატრა და მრავალი სხვა.

მე ვამაყობდი ჩემი თანამედროვე ბებებით. მაგრამ ყველაფერს თავისი დრო და ადგილი აქვს: უბედურება მოულოდნელად მომეპარა.

საგასტროლოდ ჩამოვიდა ბენი გულმანის ორკესტ-

რი. მე დიდს წვალბით ვიშოვნე 2 (ორი) ბილეთი პირველ (დიახ, პირველ!) კონცერტზე. მანანას-თვის კი არაფერი მითქვამს, სიურპრის ვუმზადებდი. — იშოვნე ბილეთები? — იკითხა ბებია ივლიტამ, როდესაც დადლილ-დაქანცული დაგბრუნდი სასლოში.

- აბა, არა?! — ვუპასუხე ამაყად.
- ყოჩაღ! — შემაქო ბებიამ, — რა ადგილებია?
- მეშვიდე რიგი, შუაში, თითო ბილეთი ექვსმანეთიანია.
- კარგია! — თქვა ბებიამ.

რამაც საშინელმა წინათგრძობამ ბასრი ბრჭყალები ჩამასო გულში.

ყურადღებით მივიხედ-მოვიხედე. ნეტავ, არაფერი დამენახა: ბებია თავის საყვარელ ლეჩაქს ისწორებდა სარკის წინ... აივანგო კი გულმორღვიედ იპოხავდა თავს ბრილიანტინით...

შვიდ საათზე რუსთაველის ძველთან შეხვედი მანანას. ზუსტად შვიდ საათსა და ოცდაათ წუთზე სწორედ მაშინ, როდესაც მასურებელთა ტაშის გრილში ესტრადაზე გამოჩნდა ბენი გულმანი, საერთაშორისო კონკურსების არაერთგზის ლაურეატმა ვიოლინოზე აიღო სონატა „სი-მაჟორის“ პირველი „რე“: მე წაიფრანე მანანა მეყოლინის კონცერტზე იმიტომ, რომ ბებია ივლიტა და აივანგო ბენი გულმანის მოსასმენად წავიდნენ.

ვახშმობისას ბებია და აივანგო ამერიკული ჯაზის ვარსკვლავის შესახებ მუსაიფობდნენ. მე ვდუმდი. შემდეგ კი მთელი დამე ვკითხულობდი დოსტოევსკის „დანაშაულსა და სასჯელს“.

მაგრამ ზოგი ჭირი მარგებელიაო, ნათქვამია. ამერიიდან მანანას სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა: მე გავხდი სიმფონიური და კამერული მუსიკის კონცერტების ხშირი მსმენელი, ძილის წინ კი კვლავ დეტექტივებს ვკითხულობ.

მაგრამ გუშინ მოხდა ისეთი რამ, რამაც მუსლები მომკვთა:

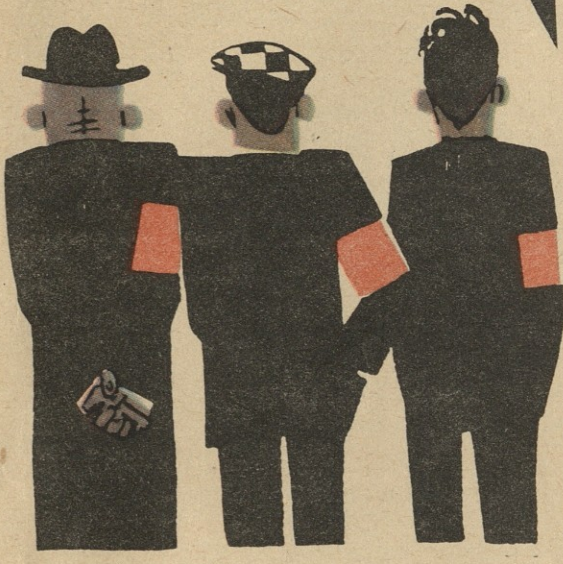
- სამსახურიდან დაგბრუნდი.
- გაუ, ბაბოს!
- გაუ! გაუ! — მიპასუხა ბებიამ და სარკეს მიუბრუნდა.
- საქმლის მხრივ როგორაა საქმე?
- კატლეტი მაცივარშია, მწნილი — აივანზე, ითოსლავე სამზარეულოში.
- შენ საით?

— მე დაგიტყე ცეცილია არნოლდოვანსთან. მას ახალი „რუბინ-106“ აქვს დიდი ეკრანი. დღეს ხომ „ინტერი“ „სელტიკს“ ხვდება?..

შემაკანკალა და შემაქროლოა ისე, რომ კატლეტმა ტაფაზე ცეკვა დაიწყეს.

ასლა რაღა მეშველება? ადგილკოში ხომ ფეხბურთის თამაშებზე მხოლოდ ერთ ბილეთს მაძლევს. მხოლოდ ერთს...

ელუარდ კანდელაკი

უტეპისტო ხუმრობა.

ზიარა აქვს...

ბიჭმა თქვა, სტილიაგამა: „გოგო გავიცან მზიანი, როგორც მიაზხო ლიამა, მამა ჰყოლია ფსიანი. არ დავაყოვნე, შევირთე, „ვოლგა“ დავირტყე ახალი, ქორწილი ისე შევირგე, მძახალს ჰკოცნიდა მძახალი... ბედმა მიმტყუნა, სიმამრი უცებ გაკოტრდა სამ თვეში, საქმე საცხედ გაუხდა

„ვოლგაც“ ჩავარდა შავ დღეში. მე ვერაფერი გამიგეს, ამცდა რისხვა და მეწყერი, ჩვენი ქონება წაიდგეს, მარტო ცოლ დამრჩა ბებერი. ცოლი გავადგე, წავიდა, ცხრა დღეს ვიხდიდი მადარიჩს. ქალს ვეძებ, ვისაც ექნება ბინებიც, „ვოლგაც“ ახალი!

გულუ კუპატაშვილი

გზაპროგნოზი სიტყვაე მოიტანა...

(ასტორიკული ჩანახატი)

არსად მერქარებოდა სამსახურში დაგვიანებულივით, რომ ტაქსი, სუფრაზე გაცნობილივით, მაინცა და მაინც მაშინ გამიჩერდა წინ.

— საბურთალო? — ქართული ენის თანამედროვე ლაკონურობით მკითხა შოფერმა.
— წადი, საქმე ნახე! — არც მე ჩამოვრჩი თანამედროვე სპექტაკლის გმირივით.
იგი ყველაფერს მიმიხვდა კომპინატორის გამჭრიახობით.
— დაჯე, კარგი, საცა გინდა, იქ წაგიყვან! — ჩვენი ტაქსის შოფერებისთვის ფრიად უჩვეულო პატივი დამდო მან.

უსიტყვოდ ჩავჯექი.
ის იყო ტაქსი დაიძრა, რომ ვიღაც ახალგაზრდა ქალი „დინამოს“ „სტოპერით“ გვერდით გადა და ხელი ასწია.

— მეც გამიყოლეთ! — ახალი რომანის გმირი ქალივით პირდაპირ გვითხრა მან.
— საიდან იცით, მე სად მივდივარ? — ახალი რომანის გმირი კაცივით ვთქვი მე.
— ბატონო! ეს თქვენი კი არ არის, ერთი კაცი იჯდეს მხოლოდ, — მოტორის მაგიერ დაიქოქა იგი, — ეს ტაქსია და რა კარჩაკეტილობაა, ერთი მგზავრის გადაყვანა მხოლოდ.

„კარჩაკეტილობა“ უსიტყვოდ გავუღე კარი.
მან მათულისგან მოწვეული საბაზრო კალათა გვერდით მომიდგა და ლამაზად მოიკალათა. შემდეგ დავიწყებულ რეპლიკასავით წაიჩურჩულა: „მეშრანი!“

— ქალო! კაცმა ხათრი გაგიწია, შენ კიდევ!.. — მოსახვედში შემოსული ტრამვაივით გაადრქიალა შოფერმა კბილები.

— რა მჭირს ვინმეს სამადლო, შე მათხოვარო! — სასწრაფო დახმარების სიჩვენასავით მოულოდნელად იკვილა ქალმა.

— ვა! რა გაყვირებს, ქალო, რაიონს ხომ არ ელაპარაკები ტელეფონით?! — თქვა შოფერმა შემდეგ გაიცინა, თავისი ნათქვამი მოეწონა დამწყები პოეტისთვის.

— საერთოდ, როდესაც ადამიანი მართო მიემგზავრება და მეორე ადამიანი... — ადლიან ენად იქცა ქალი და გული თბილისური კუპატივით გაგვიწვრილა.

ბოლოს ტაქსი ბაზართან შეჩერდა და ქალს სიტყვა თბილისის პირველი კატეგორიის კინოთეატრივით მაინცა და მაინც საინტერესო ადგილას გააწყვეტინა.

ქალი გადავიდა და, ორმოცდაექვსი კაპიკის ნაცვლად, მანეთი გადაუხადა. შემდეგ ლაღიძის წყლების გამყიდველივით დაირცხვინა და უკვე გადახდილ ფულს აბაზიც წაუმატა სეროფივით.

— ისე კი ქალი ჩანსარ ბუნებით, მაგრამ ფორმა არ გივარგა ქართულ ღვინოსავით, — გაიღრჩა შოფერი.

ტაქსი დაიძრა.
— ეს, სახლის პლანი შევასრულე. — თქვა შოფერმა და საკუთარ მანქანასავით აჭრელებულ-მოპირკეთებულ საფულეში ოცდაათი მანეთი ჩაიდო. — ახლა სიტყვა შენზეა... საცა გინდა, წაგიყვან! — იმედი ქრთამივით მომცა მან.

მოთმინება თბილისის გამოსეხებული სარეცხის თოკივით გამიწყდა.

— გააჩერე!
ტაქსი „დინამოს“ ცენტროფორადივით გაქვავდა ქუჩის შუაში და არ დაძრულა.

— რამდენია?!
— ვა! შენ, ძმაო, ახალგაზრდა მწერალივით, შენი დაწერილის გარდა, არაფერს კითხულობ? ვერა ხედამ, შრომიკზე მანეთი და ორი შაური წერია?!

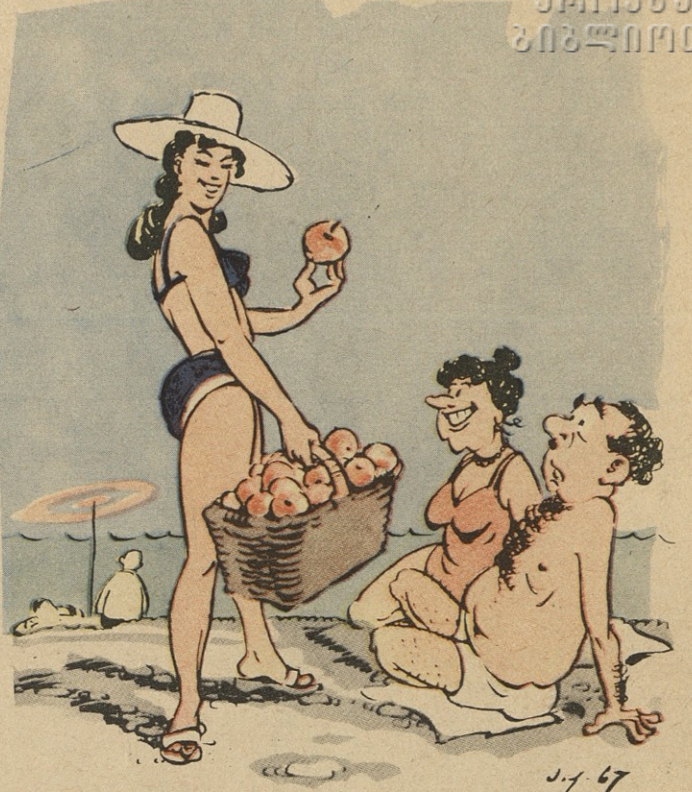
სამმანეთიანი გავუწოდე.
მან ფული ალღოსავით ამართვა. ტროლეიბუს-ავტობუსის კონდუქტორივით უსიტყვოდ მომიჭირა ხელი ხელზე, თვალი ჩამიკრა და მადლობა ვალვიით უხალისოდ გადამიხადა.

ტაქსიდან ხეირიანად არც კი ვიყავი გადმოსული, რომ მანქანა დაიძრა...
„ტონკი“, „საგრემენი“ ახალგაზრდა კაცივით ერთი მაგრად დაგაფურთხე შუა ქუჩაში და ვიღაცას გვერდით გაგვარო...

ზურღან ყორღანაშვილი

ნახ. ა. კანდელაკისა

ქართული
ბიზლიროთეკა

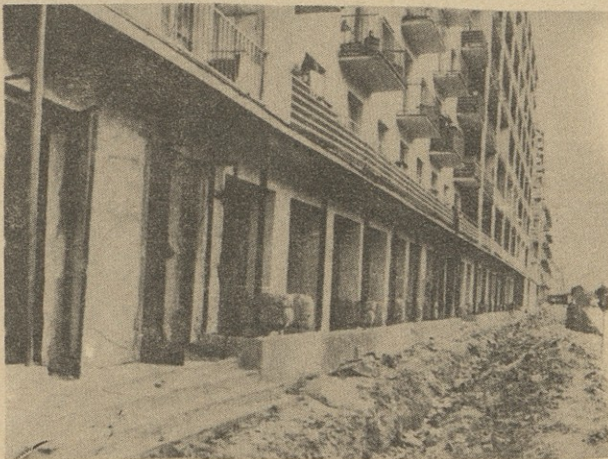

— ესე ძვირი რომ ყოფილიყო ქალის ღრუს კაშლი, ვეა ადამს ვერ შეპატდენდა.

ნახ. ბ. ზირცხალავასი

— რას ღბახარ აქ მთელი დღე?!
— შენ რას დაღბხარ აქეთ-იქით მთელი დღე?!

უოგობრადეება

უკვე მეცხრე თვეა, შემიწვას ელოდება ვაჟა-ფშაველას გამზირზე № 26-ე სახლში ქალაქის 26-ე პოლიკლინიკისთვის გამოყოფილი ფართობი, ელოდება და ამ ლოდინს ბოლო აღარ უჩანს. „მეტალურგმშენის“ № 1 ტრესტის V სამმართველოს ხელმძღვანელობა კი, მინის მაგივრად, დაპირებებს იძლევა. ტრესტის მმართველი შემიწვავს უარს არ ამბობს, მაგრამ არც საქმეს აკეთებს. ღვთის ანაბარად მიტოვებულ, შეფუთულ რადიატორებს სული ეხუთებათ, პატრონი კი არ ჩანს...

ტყუილად აქვთ ღმერთის იმედი! სარწმუნო წყაროებიდან ვიცი, რომ მამაზე-ციერს ჭუმანატარული დარგი აქვს დამთავრებული და საინჟინრო საქმისა არა გაეგება რა.

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუმბაძე. სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პ/მ. მღვიმანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალკონია, ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. ზვილიძე, ო. ჭელიძე. საბირისა და იუბორის უზრუნველ „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42. ტელ. 9-76-69, 3-10-78. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. სპ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამოცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. 24/V 1967 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმატა რეკლამის 0,5 კვირული ფორმატა რეკლ. 1. სპ. კვ ცვ-ის გამოცემლობის კ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპკ. № 2052 უმ 02094 ტირაჟი 64.000

საბერძნეთში იმყოფება ამერიკის ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს 1200 აგენტი, რომელთა მეოხებითაც მოხდა იქ სამხედრო-ფაშისტური გადატრიალება. გაუქმებულია კონსტიტუცია, დახურულია დემოკრატიული ორგანიზაციები...

გაზეთებიდან

მსოფლიოს აბსოლუტურმა ჩემპიონმა კრივში — კასიუს კლეიმ უარი უთხრა პენტაგონს ვიეტნამის წინააღმდეგ საომრად წასვლაზე.

გაზეთებიდან

1/1967

67-388

საბერძნეთში
ლიბერტი

ИНДЕКС 76317

ივიღენიას მსხვერპლად უფირბა.

ნაკაუბი

საბერძნეთში
№ 388
მემოფილა
13.VI 67